

РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ
ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ТРЕТИЯ
ВЗРИВ

chitanka.info

I.

Съвсем доскоро Ямамото нямаше никакви врагове, а само старания от младежките години: беше си внушил, че през август 1945 била хвърлена и трета атомна бомба над Япония. Разбира се, до психиатри не се стигна, но близките и приятелите му често се тревожеха за състоянието му.

Една негова снимчица от ония години беше запечатала напрегнат поглед, измъченото лице на юноша с неизбежните очила на жадни за четене хора. Това момче оцеля там, където атомната коса посече хиляди кълнове живот, не по-лоши от неговия. Спаси го детелина, носеща щастие, с четири листенца, изсъхнала между поомачканите страници на личната му карта. Тя го изведе от Хирошима броени часове преди избухването на първата атомна бомба. Така крехкият детелинов щит го опази от проникващата радиация, от хилядите градуси нажежаване, от тласъка на ударната вълна. Тревичката му бе подарена от девойка, която сигурно щеше да му стане жена. Ако не беше загинала в Нагасаки три дни по-късно през тоя хубав август, когато топлината на лятото там в един миг се оказа нищожна пред силата и величието на втория ядрен взрив. А третият атомен взрив прогори синьото небе над... Токио! Само той се досети за това. И още тогава започна да събира доказателства.

Но годините затваряха кръговете си като дървета в растеж. Дънерът на живота му наедряваше, без да даде плод — нито една веществена прашинка не доказа бълнуването на безумеца за атомен удар над Токио. Смееха му се, че започна да вярва в сънища, да събира старинни легенди и предания за необикновени съдби на хора, отдавна превърнали се в прах, и да изслушва с ококорени очи необясними за науката случки, от които лъхаше мистична студенина, като от широко отворила завесите си неотоплявана сцена. Остана неженен след смъртта на Хоа в Нагасаки и не можеше да си прости нехайството, че загуби някъде детелинката неизвестно кога.

Беше светъл, опрощаващ чуждото щастие ден, с галъовен вятър над почти притихналите топли оризища, когато дойде първото предупреждение. Някой беше пъхнал в пощенската му кутия писмо без подпис. Такава висококачествена хартия Ямамото досега не беше държал в ръцете си. Зачете с недоумение: „Господинът се интересува от трети ядрен взрив над Токио през 1945 година. Ако продължавате да се ровите в работата на другите, за голямо наше съжаление никак не можем да гарантираме по-голяма продължителност на Вашия живот. Съветваме ви по-често да прекарвате на чист въздух — в гробищата, там мислите се избистрят и извисяват, разхождайте се, четете надгробните надписи. Това укрепва ума, вкусът към живота се изостря — колко секунди има в един човешки живот? След прочитане унищожете листа, достатъчно е да го потопите във вода.“

Господинът обаче направи точно обратното — постави листа между две парчета попивателна хартия в стоманения сейф. Най-после някакво доказателство... След ден и половина отвори внимателно сейфа и намери вътре само попивателната. Доказателството се беше разлетяло на частици, невидими с просто око, и от анонимното заплашване не беше останала дори следа.

Второто предупреждение не закъсня, но тонът бе леко променен:

„Ние внимателно следим всяка Ваша стъпка, господин Ямамото. За съжаление тежко е да се наблюдава истински учен като Вас как крачи в погрешна насока, безмилостно рискувайки целостта на тялото си и психическото си здраве. Крачките Ви са пътечка към психиатрията. Не се ли запитахте някога, ако имаше трета атомна бомба, взела живота на около 400 хиляди жители на Токио, защо след войната всички тези граждани останаха живи?! Схващате логическото противоречие, нали? Зададохте ли си въпроса, защо нищо не споменава историята за такъв измислен от Вас взрив? Щеше ли тя да отмени събитието, ако действително се е случило? И накрая, защо историческата наука съобщава само за две атомни избухвания — над Хирошима и Нагасаки, без да се брои експерименталният ядрен взрив в пустинята на Ню Мексико през юли 1945 година? Но да приключим с въпросите. За всеки здрав разум Вашата грешка е очевидна: атомната бомба не е кибритена клечица, пламъкът ѝ не може да се скрие в шепка. Последниците щяха да бъдат забелязани, а последници няма. Предлагаме

Ви да насочите мисълта си другаде, там, където би била по-полезна за всички.“

Накрая неизвестният подател съветваше и това писмо да бъде унищожено по същия начин като първото.

Естествено истинският учен и с него постъпи, както с първото, само че взе допълнителни предпазни мерки: фотографира го с най-голямо старание. Грижливостта му бе възнаградена многократно — останаха му само фотокопията. По странен начин писмото изчезна от масата, докато си наливаше чашка чай, отклонил погледа си от него.

Трето предупреждение нямаше. Вместо него — едно обикновено обаждане по телефона, говореше някакъв глух и леко насмешлив глас.

— Господин Ямамото? — тихо попита гласът.

— Да, моля.

— Вие се интересувахте от някакъв трети взрив, добре разбирате за какво се отнася, нали?...

Не можа да отговори. Дишането му замря. С прибързан жест натисна копчето за запис, усещаше се наелектризиран, как дрехите му пукат, а косата му се изправя.

— Ало, чувате ли ме и не правете глупости — нехайно се осведоми гласът. — Щом се свечери, елате в пагодата край К..., бъдете сам и носете със себе си бронзовия Буда, антична изработка, която е в гостната Ви. Тая излишна статуетка почти не Ви трябва! В замяна ще получите много по-ценни неща.

— Само аз знам дали ми е излишна статуетката... — промърмори Ямамото. — Сигурно не знаете истинската ѝ цена!

— Срецу това парче бронз — гласът стана енергичен и искрено възмутен — ще получите дневника на пилота, хвърлил третата бомба! Няколко странички твърде съдържателен текст за прелестите на токийското небе, възприети от борда на бомбардировач Б-29!

— Само това ли?

— Е, ако сте по-сентиментален, може и парче коприна от хвърчило, излетяло в покрайнините на Токио, когато бомбата е овъглявала живо месо. Имам в мен и шуплеста сгурия от централната улица — може би плочка от покрив, тухличка или някакво стопено набързо стъкло, оронило се в пръстта! Разполагам с обгоряла човешка кост, един рентгено-структурен анализ ще потвърди автентичността ѝ!

И най-важното — снимки на Токио и близката околност. Ясно личи атомната гъба, която няма двойник.

— Ако са истински... тези реликви... откъде сте ги...

— Нищо не рискувам, затова ще ви кажа. Изнесени са били от американски туристи като сувенири. След това някой ги е събрал или по-точно иззел от тях, ако щете, дори конфискувал. Пренесени са били някъде, където съществуването им няма да попречи на никого. И ето, представете си, че от това скривалище или музей някой друг, например аз, същество не толкова добросъвестно, е изнесъл една нищожно малка част от доказателствата просто за да зарадва такъв любител и ентузиаст като вас! Представихте ли си?

— Мъча се да си представя, но не мога — гузно излъга Ямамото, защото вече си представяше как взема тези свещени отломки, останали от третото ядрено безумство, как ги носи в Института за проверка, как...

Какво щеше да докаже с тях? Това ли, че Токио е бил бомбардиран с атомна бомба, без никой да разбере, без нито една жертва и без да бъде съборена дори една тухла? Очевидно не. Налагаше се толкова ясен и прост обратен извод, разтърсил го като удар на електрически ток, когато за пръв път докосна съзнанието му: някаква свръхсила за миг, за милиардна част от секундата, за безкрайно малка част от времето бе угасила ядрената светкавица, бе откъснала отровната ядрена гъба, бе върнала обратно пушеците и пламъците в стоманения контейнер на бомбата, бе възвърнала живота на унищожените, изпепелените, изпарилите се човешки тела, бе угасила хилядите градуси, а тухлите и мазилката — запратила обратно по местата им в непокътнатите сгради.

Времето — зъл, дрипав скитник, с боси напукани пети, за миг преди Токийския ядрен взрив се беше намерило на кръстопът. После отмъстителна гримаса бе сгърчила потното му мръсно лице, бе оголила жълтите му кучешки зъби. Размахало оръфаната си от пътищата бамбукова тояга, жалкото същество бе помъкнало дрипите си — остатъци от военна униформа, нататък, където третият взрив уж щеше да сложи края на тази и всички бъдещи войни. Ядрената бомба над Токио избухна! Времето, позашеметено, пристъпи още няколко крачки слепешком. Беше благодатен сезон за бране на чудесни атомни гъби! Никнеха на най-неочаквани места — във въздуха, под земята като

трюфели, над океаните! И после неочаквано пътят свършваше в една гореща, бушуваща яма, в която съскаха змии и дращеца с нокти дракони. От нея се носеше миризма на изгорели и разкапани трупове. Преди земното време да успее да се сгромоляса в ямата, някой с ритници го събори, разтърси го с юмручни удари и с груби тласъци го върна обратно в точката преди кръстопътя.

... Времето пристъпи колебливо няколко крачки по другия път и бомбата над Токио не избухна... Какво го очакваше по новия друм — изворче с лековита вода, за да си измие лицето, сладката зрелост на мира? Забравило боя, лицето на Времето се поусмихна многозначително...

Такъв някакъв сън се беше явил на Ямамото преди много години. Странното беше, че на произволни интервали от време сънят се повтаряше точно същият, като филмово копие.

Понякога сънуваше и друг сън: той е в Токио, месец август 1945 година. Войната е към края си, младият Ямамото върви по улиците в центъра, небето е чисто, ясно, с висока купеста облачност. Най-последно чисто небе — само някакъв разузнавателен, изглежда, американски самолет е полетял високо в зенита. Младежът би трябвало да е радостен, но мъка сковала движенията му, дави го, задушават го — само преди два дни над Нагасаки бе хвърлена втората атомна бомба. Там се намираха родителите му и срамежливата, изчервяваща се от нищо Хоа, която му бе подарила четирилистната детелина. Никакви вести от тях. И ето сънува как изведнъж се изпарява цялата пот от тялото му, как някаква светлина в центъра на мозъка му блясва и озарява с режеща белота и най-далечните вътрешни извивки на черепа, как страшен нечовешки вик безмълвно угасва в съзнанието му. Смутен, зъзнец, с влажно от пот чело и някаква необяснима свръхчовешка мъка Ямамото се събужда, пали със залитаци движения лампата и до сутринта гледа неподвижно в черното стъкло на прозореца.

За пръв път му се яви тоя сън още тогава, в тревожните горещи дни на август 1945 година... С годините сънят се повтаряше с незначителни изменения. И винаги тая страшна мъка, каквато биха изпитали умрелите, ако можеха да осъзнаят смъртта си. Изпитвана от хора, разделящи се с живота, без да са се наживели. Предсмъртните мъки на екзекутиран...

Нещо такова: няма ме между живите. Жесток смях ехти и се кикоти там, където обичах да дишам въздуха на изгрева, да участвувам в ароматния цъфтеж на тревите. Дъждът буди със свежа тръпка любимите ми гори. И уж ме няма, а целият съм се превърнал в скръб и обида. Обидата, че са унищожили за мен целия свят. Скръбта, че вече не участвувам, извън играта съм, дори гениално да мога да хвърлям картите и зара.

... Така, с годините, колкото повече старееше, Ямамото сляпо започна да вярва в сънища. По-точно в собствените си съновидения. Напук на научната си съвест (вече бе станал известен учен), напук на историческата наука, въпреки обилната печатна информация за Хирошима и Нагасаки... За Токио никой не споменаваше нито ред.

Постепенно си втълпи идеята за третата атомна бомба над Япония. Внуши си, че някой е коригирал това историческо събитие, както се изрязва възпален апендикс... Много му се искаше да види лицето на хирурга, да го попита защо го е направил. Беше убеден, че колкото и майсторски да е била извършена операцията върху причинно-следствените зависимости, все някъде е останало поне малко белегче...

II.

Ямамото не беше от страхливите. Но въпреки това взе някои дребни предпазни мерки. В гените му бяха закодирани доблестта на самурай и упоритостта на селянин, мрачното коварство на ниндзя и презрението на безразсъден камикадзе.

Като начало поръча да му направят гипсова отливка от бронзовия Буда. Покрита със зеленикаво и кафяво под безира, отливката по външен вид учудващо наподобяваше оригинала.

Оказа се, че се е престарал. Напразно бе дошъл край пагодата още преди обяд, беше се преструвал напрегнато на скучаещ безделник, зает с пиене на консервирана бира и съзерцаване на лотосово белите облачни маси в бездънното небе. Докато уж броеше прозрачните камъчета в течащия под силен наклон планински поток, старателно огледа пътя, околностите, обстановката. Когато се мръкна, извади гипсовото копие, остави го на определеното място и зачака. Беше му тревожно-приятно да усеща неудобството от носенето на бронираната жилетка. Под якето си беше прикрил оръжието, мятащо облак приспивателен газ в лицето на нападателя. Но въпреки всичко не можа да разбере откъде и как пристигна непознатият.

— Малко сте подрали, но така е по-добре! — побърза да излезе от сянката човек с тъмен комбинезон като на шофьор от международните превози. Имаше меки движения, широко лице, сплеснат като на маймуна нос. Народността му не можеше да се определи. Нещо създаваше впечатлението, че е много силен.

— Давайте ми моя Буда, вземайте това куфарче с материалите и все едно, че не сме се виждали — като се озърташе, прошепна мъжът.

— Какво има в него? — спря го Ямамото. — Пачка стари вестници или колекция речни камъни?

Мъжът сподави гримасата на досада и щракна ключалката на куфарчето. Наложил се да светне с фенерче — вътре наистина имаше ръкопис, затиснат с парче сгурия и някаква изгоряла кост, а в копринена дрипа бяха завити снимки.

— Експертите знаят как да ги проверят. Автентични са!

— Колкото е автентичен и тоя гипсов Буда, с незасъхнал безир!
— ядоса се Ямамото. — Защо ми ги давате?!

— Спокойно, господине. Още като идвах, знаех, че сте подменили статуетката. Умеем да прогнозираме събитията. Зная още, че сте облекли бронирана жилетка, че в ръката си стискате опасно оръжие с приспивателен газ, но няма да го употребите. След пет минути ще си тръгнете с моето куфарче оттук, след като Ви дам един адрес, на който непременно трябва да се обадите: известно Ви е името на професор Йошикава и къде живее, нали?

— Професор Йошикава! И той ли е с вас...

— От него ще чуете останалите подробности. Но все пак като за начало питайте!

— Откъде идвате?

— Да кажем, от Бъдещето — направи неопределен жест здравенякът.

— Третият взрив...

— Да, имало е такъв. Но ние го коригирахме.

— Защо?

— Представете си неприятно съгъстяване на отрицателни събития, при което сборът им надхвърля критичната маса и идва глобална катастрофа. Наложил се да се понамесим, да поизтръгнем някой и друг, ненужен, вреден плевел. Такъв плевел се оказала бомбата над Токио, Вашата, Ямамото! Иначе — гибел за всички, и за тия след вас, в един неочакван момент...

— Дълбоко съм Ви благодарен за... нещата... в куфарчето. Нещо ми шепне, че не са фалшификати. Но откъде ги имате? Нали поправките не оставят следи?

— Нищо не остава тук, в изменения свят. Но в бъдещето, където съм аз, тези любопитни сувенири с нищо не могат да навредят. Знаете ли, съществува цял музей с експонати, събирани усилено преди всяка поправка. Вземете реликвите, погребете ги на родна земя! Те заслужават. А дневника на пилота просто изгорете! Никой няма да Ви се разсърди.

— Вие ли ми пращате писмата?

— Не, но знаех за тях.

— Каква беше целта им?

— Да се откажете. Да забравите. Да си внушите, че нищо не е имало, и да заживеете като всички други. Знаете ли, Вие сте нещо като брак в нашата работа. Всички други възприеха новата реалност, само във Вас остана някакво... съмнение, мъгляво фантазиране, сляпо прозрение. Сякаш вътре в съзнанието Ви е онова белегче, което никой друг не може да види и заподозре. Вашият случай още се изучава, обект е на особено внимание. Значи все някъде остават следи от корекциите, колкото и изкусно да сме оперирали...

— Но все пак защо ми разкривате всичко това? — не изтърпя Ямамото.

— Не се вълнувайте. Вие сте единственият човек, който се е досетил. И затова заслужавате малка награда. От Вас зависи дали да я приемете.

— Каква е наградата? — промърдаха засъхналите му устни.

— Доказателствата. Тези, които търсихте цял живот и винаги напразно, вече може да ги получите. Необходимата давност е изтекла.

— Каква е Вашата давност?

— Не моята, господин Ямамото, а историческата... Това е достатъчната отдалеченост от някое събитие, така че и да се разкрие истината за миналото, вече е почти без значение. Това е давност. Никой не се интересува от ланския сняг, а какво остава за случки отпреди повече от четиредесет-петдесет години! Давност е нещо като праха в пирамидите. Нещо като хлътналите забравени гробове.

— Ами Буда — гипсов или бронзов, за какво ви беше?!

— Задръжте си го. Трябваше ни само като обща допирна точка, колкото да започнем разговора.

III.

Гумите свиреха на остриите завой, от височината въздухът замириса хладно на стопен сняг и озон, Ямамото имаше острото усещане, че още нещо безвъзвратно се е променило. Разсеяно съзря как в този късен следобед реактивен самолет чертаеше с газовете на двигателите си върху многострадалното японско небе непознати йероглифи, сякаш равни на библейските знаци „Мене“, „Текел“, „Факел“. Имаше ли кой да ги разчете? И какво говореха реактивните следи? За себе си Ямамото беше убеден, че казаха: „Сега е мир. Везните за миг са изравнили доброто и злините. Но утре дъжд от бомби и жар ще завали над жадната земя! Утре, нощес, сега...“ Не беше нужно да си мъдрец, за да разчетеш заплашителния полет на реактивната птица.

„Значи и Йошикава е с тях! Или един от тях?“ — възбудено се питаше той, докато чакаше да се отвори безшумно портата на малкия спретнат двор с висок каменен зид. Тук, високо в планината, в напреднала възраст, вкусил до горчиво от радостите на живота, се беше окопал като къртица Йошикава. Известен в миналото с изследванията си върху първите ядрени взривове на земята, сега, в последните години от живота му, някои го обвиняваха в мистични увлечения, в несъстоятелни опити за предсказване на бъдещето и дори в стремеж да се преобразува причинно-следствената хронологична връзка. Скромният му наглед дом бе натъпкан с всякаква електроника, домашният компютър пресяваше и сортираше информация от целия свят, за да бъде на разположение на стареца само при едно натискане с пръст.

— Това ли е всичко? — Йошикава присви очички, скрити в бръчките на мумифицираното му лице, след като неодобрително изгледа извадените от куфарчето и внимателно наредени на бюрото му предмети. Почука с нокът овъглената кост — печална човешка останка. С невиждащ поглед попрелисти ръкописа на американския пилот, плахо докосна грапавия стъклен ръб на сгурията.

Гостът наблюдаваше стареца с почтително любопитство.

— Черно-белите снимки са направени от любител, намирал се на километри от епицентъра на взрива. Починал също от лъчева болест като останалите...

— Ще позволите ли? — взе снимките Йошикава. За малко напрегнато се взря в огромната атомна гъба, израсла върху наторена с човешко присъствие площ, виждаха се неясните очертания на град: тъмни зрънца, светли ръбове, петна. Пусна снимките в процепа, набра необходимата комбинация. Компютърът не забави много отговора си: „Токио. 1945 година. Заснет от югозапад. Не е фотомонтаж. Автентична.“

— Сега вече знам цялата истина. И съм спокоен. Някой в бъдещето бди над нас и ни предпазва от всякакви грешки. — На Ямамото му олекна и го изрази с церемониален поклон.

— Срамувам се заради Вас! — не закъсня възмущението на Йошикава. — Ще Ви кажа защо корекцията на третия взрив е пазена в тайна! За да не разчитат народите, а да запретнат ръкави и сами да се оправят, както могат. Иначе в блатото на грешките непоправимо би се удавило човешкото бъдеще...

— Бъдеще! Вятър... Цунами... — изруга Ямамото. — Мен третият взрив не ме засяга пряко! Задоволих научния си интерес.

И почувствувал, че е отишъл далеч в равнодушието си, опита се да посмекчи:

— Жалко за хилядите загинали, но какво пък, други ще се родят...

— Вън! — Йошикава усети бодежи в сърцето си. — Неблагодарно псе! Егоист...

С вкопчени длани притисна гърдите си вляво и се изпъна назад с мъченическа гримаса.

— Да, да, разбира се... — безсмислено се съгласяваше Ямамото, колкото да успокои стареца. — Основен ремонт на вероятностите — и третият взрив става небитие... Толкова е просто! Затова никой сега не твърди, че бомбите са били три. Взривените атомни бомби над нашата страна са били само две...

Усещаше, че Йошикава мърда побелели устни в усилието си да прошепне нещо. Когато приближи ухо, чу само:

— Не сте осведомен добре, господин Ямамото! Взривът е бил един-единствен — само над Хирошима. Втори не е имало...

— Но как! Ами втората бомба над Нагасаки?... От нея загинаха всички — братовчедите, майка ми, баща ми и... Хоа!

Пристъпът мина и Йошикава се посъвзе:

— Като се върнете долу, направете справка в първата срещната библиотека, в първия попаднал Ви учебник по история и ще се уверите, че Нагасаки процъфтява и никога не е бил обект на атомно нападение.

С чувството, че полудява, Ямамото бързо се спускаше по планинските завой. Въздухът се беше променил и не само той, нещо необяснимо ставаше наоколо. Пусна радиоприемника. Вместо за война в Афганистан, Синайския полуостров, Никарагуа, Ангола и къде ли не още говорителят съобщи за мирен търговски и културен обмен, сътрудничество. „Или аз съм се побъркал, или тия“ — ядно изключи радиото с остатъците от хладнокръвието си. В тоя момент радиотелефонът светна и мелодично замърка сигналът за повикване.

— Братовчед, как си? От миналата събота не сме се виждали... Как е със здравето Хоа, елате ми на гости, на всяка цена!

— Къде? — не можеше да се опомни Ямамото.

— При нас, в Нагасаки, в стария дом, имаме семеен празник.

— Ще дойда! — изключи Ямамото и тръпки полазиха по гърба му. Имаше чувството, че разговаря с призрак. После постепенно започна да се опомня. Ами да, над Нагасаки никога не е имало хищна, алчна, отровна атомна гъба! И всичките му роднини там са живи и здрави, веселяци някакви. Никой от тях не е починал от жестока насилствена смърт, а в края на честно преброените му от съдбата дни.

По-бързо, по-бързо, трябваше да сподели с Йошикава радостта си, да благодари някому, старецът се оказа прав. Обърна на някакъв завой, забравил всякаква предпазливост, и натисна педала на газта.

— Очаквах да се върнете... — прие го старият жив мъдрец, — тук има нещо Ваше: една лична карта и някаква детелинка... Вземете!

В паметта на Ямамото блесна светкавица и освети мрачината на отдавна забравения спомен: там, в Токио, в блъскащата се тълпа, тогава изчезна детелинката заедно с книжката. Беше усетил, че ловка, чужда ръка бръкна в джоба му, но не обърна внимание, едва сега разбра... какво.

— Господине, да Ви се е присънвал някога странен, чудноват сън — небето над Токио, краят на войната и изведнъж — огнен похлупак над главите?! После — пробуждане в студена пот!

— Откъде знаете? — премигна уплашено зад очилата си Ямамото. В съзнанието му отчаяно заплува нагоре, към въздуха и светлината, една отдавна давеща се и потъваща в дълбокото истина. Беше само на половин крачка от проблясъка.

— Още ли не сте се досетили? — въздъхна старецът. — Вие бяхте една от хилядите жертви на третия взрив!

За втори път тоя ден Ямамото почувствува, че полудява, но устоя на силното вълнение.

— Личната ви карта намерихме в Токио в трупа на облъчен от радиацията крадец, впрочем една съвсем невинна кражба. Встрани от епицентъра на взрива. Направи ни впечатление детелината с четири листенца, която явно не беше донесла щастие нито на вас, нито на другия... После бе взето решението за корекция само на третия взрив, а разбрахте вече, че е коригиран и вторият. Как мислите, а какво би станало, ако направим корекция и на първия? И на оня, нулевия опит — в пустинята на Ню Мексико? Изобщо в историята да няма ядрени взривове? Атомът — само в мирни орбити. Дали си заслужава?

— А как... практически може — заекна Ямамото.

— Може! — намръщи се Йошикава. — Нужно е само някой от атомните физици в мига преди създаването на бомбата да се повози с автомобил след погълщането на умопомрачителна доза уиски: блъскането в колонка за бензин е неизбежно. Някой, например Сцилард, Ферми, Опенхаймер... Или всичките! Бащите на атомната бомба... Но има само едно неудобство...

— Какво? — осмели се да попита възкръсналият.

— Там още спорят дали това е етично — да се коригира историята за сметка на дори един-единствен човешки живот...

Разказът е публикуван във вестник „Орбита“, броеве 22 и 23 от 1989 г.

Разказът печели първа награда и почетен знак на конкурса за научнофантастичен разказ, организиран от КК на ДКМС и Дома на енергетика при СО „Атомна енергетика“ — Козлодуй.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.